

МІЖЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЕПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Січень, 2006 року Божого, число 20/176

2 – 3 стор.

Новини церковного життя

4 – 5 стор.

Україна. Національна ідея.
Будуще. Церковний вопрос.
(Без перекладу і купонів)
Церква й партія єдині? Акцент дня.

6 – 7 стор.

Що значить молитися?
Що таке гріх?
Спогади про пережите.

8 стор.

Супутник НАСА знайшов послання від Бога?
Запрошує реколекційний центр.
Вітаємо ювілярів.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО АРХИЄПІСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО КИР ІГОРЯ (ВОЗЬНЯКА)

**ВСЕСВІТЛІШІ ТА ВСЕЧЕСНІ ОЦІ,
ВИСОКОПРЕПОДОБНІ І ПРЕПОДОБНІ ІЕРОМОНАХИ,
БРАТИ І СЕСТРИ, СЕМІНАРИСТИ,
ДОСТОЙНІ ВІРНІ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЕПАРХІЇ!**

Бажаю звернутися до Вас із нашим традиційним християнським вітанням: Христос Раждається! З року в рік приємно нам повторювати велику правду, яку сповістив ангел пастухам: «Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель, Він же – Христос Господь» (Лк.2,11). Це для нас – історія й правда життя, котрої не маємо права забути, котру потрібно передавати з роду в рід. Це правда про те, що з любові до кожної людини Бог став чоловіком. Він прийшов у світ, щоби страждати й померти за мене і за тебе, дорогий брате і сестро, та зробити нас щасливими.

Ми можемо і повинні вже тут, на землі, стати щасливими, незважаючи на страждання, хвороби, переслідування, нестатки, невдачі та смерть. Яким чином? – Навчившись приймати усі нещастя та невдачі зі спокоєм і любов'ю, як частину свого життя. Звичайно, ми пробуємо звільнитися від хвороб, страждань та різних бід, і це правильно. Але правда й те, що нам не завжди вдається уникати страждань. І коли терпить тіло, дух повинен панувати над ним; дух – повен спокою і миру, радості та цілковитої довіри до Господа.

Ми – грішні люди, і нічим не відрізняємося від наших попередників, котрі не бажали прийняти святого Йосифа і Пречисту Діву Марію, якій настав час народити Божого Сина. Пресвята Богородиця поклала Його у ясла, бо «не було їм місця у заїзді» (Лк.2,7). Не знайшлося нікого у Вифлеємі, щоби дати якийсь куточок для святої Родини. Навіть якоїсь стаєнки не запропонували мешканці Вифлеєму, бо спочив Божий Син у яслах десь на околиці міста, в печері, куди приходила худоба на постій. Тому ангел Господній

звернувся до пастухів: «Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель... Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах» (Лк.2,11-12).

«Народився вам», тобто нам, для нас. Він – наш Спаситель, котрий вже від народження приймає невігоди: неприхильність людей, солому замість постелі, холодну вогкість кам'яних стін... Але не забракло великої сили небесного війська, котре голосило славу Народженому: «Слава на висотах Богу й на землі мир людям його вподобання» (Лк.2,14). Таким простим і водночас дивовижним чином відбувся прихід Богочоловіка на землю.

Господь не знеохотився таким прийомом людей, адже Він – Любов. Ісус Христос не покидає нас, а бажає перебувати у серцях людей, бажає бути переміненим під видом хліба і вина, спожитим у святому Причасті: «Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете його крові, не матимете життя у собі» (Ів.6,53). Той самий Ісус, що народився дві тисячі років тому, просить постійно до людського серця, до душі людини: «От, стою при дверях і стукаю: як хто почує голос мій і відчинить двері, увійду до нього...» (Одрк.3,20). Бог – завжди той самий: як колись Він хотів бути прийнятим людьми, так і сьогодні горить бажанням жити у нас через гідне Причастя. І хоча Господь Всемогутній, але водночас не хоче приходити до нас силоміць, не бажає вриватися до душі людини – очікує лиш ласкавого запрошення.

Син Божий прагне всім дати вічне щасливе життя, але більшість людей, також і християн, не бажать прийняти спосіб, що його пропонує Господь, аби завдяки ньому ми стали щасливими. Людина має свої обмежені задуми й не бажає використовувати непомірних Господніх планів. Щасливого вічного життя прагнуть усі, але боротьбою з гріхом люди не хочуть себе обтяжувати; воліють часто потурати спокусам, приймати їх у своє життя, дозволяють беззаконню нищити себе; а для Бога, для правдивого життя і свободи не дають місця у своєму серці. Для гріха – багато місця, для Бога – чи ж вистачає?!

Задумаймося над делікатністю Бога, котрий посилає ангела до Марії з благословенною вісткою: «Не бійсь, Маріє!... Дух Святий зійде на тебе...; тому й святе, що народиться, назветься Син Божий» (Лк.1:30,35). А коли заручений з Марією Йосиф побачив це «... і не бажавши її ославити, хотів тайкома її відпустити...», ангел Господній з'явився йому уві сні й мовив: «Йосифе, сину Давида, не бійсь узяти Марію...» (Мт.1:19-20). Марія при зустрічі з ангелом тривожила, роздумувала, мала час вирішити: приймати чи не приймати Божий план, Господню пропозицію.

Подібно і Йосиф застановлявся, хотів правильно вийти зі складної для нього ситуації, боявся помилитися у своєму рішенні. Йосифова праведність не допускала думки про нанесення кривди Марії – навіть тоді, коли він побачив незрозумілі речі. Та його тривоги розвіює ангел: «... бо те, що в ній зачалось, походить від Святого Духа» (Мт.1,20). Ось як чинить Бог, щоби пошанувати своє створіння, котре зветься людина. «Господь не понизив би Себе так нерозважно і надаремне, якщо б не мав піднести нас. Він народився в тілі, щоби тебе відродити в душі» (св. І.Золотоустий, Слово 34 на Різдво Христове, т. 12).

Дорогі брати й сестри! Ісус, народжуваний на престолах під час Служби Божої, бажає прийти до нас під скромними видами хліба і вина, що є його Тілом і Кров'ю. Він хоче замешкати у нашій чистій душі та чистому серці. Коли до чистої одежі люди не торкаються брудними руками, щоби не заплямити її, то як можна чисте і святе Тіло Господнє приймати до гріховної душі?! «Господь влаштував собі живий храм у Дівочому лоні для спасіння всього світу... єдинородний Син Божий може утворити в нашому тілі щось подібного, і то таким чином, що не лише Сам не забрудниться ним, а й зробить його (наше тіло) чистішим і святішим» (св. І.Золотоустий, т. 12, там само).

Позбудьмося непривітного настрою мешканців Вифлеєму, стараймося, як Марія та Марта, прийняти Ісуса Христа до дому нашого серця і вслухаймося в Його слова, щоби отримати «кращу частку, що не відніметься» від нас (Лк.10,42).

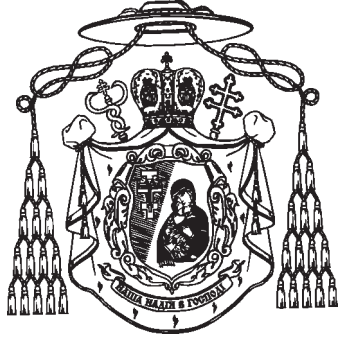
Прошу усіх – старців та молодих, здорових і хворих, страждуючих і сильних, убогих і багатих, захищених і беззахисних – прийняти наші щирі вітання й радіти в глибині душі Різдом Христовим! Хай народжений Ісус наповнить радістю та щастям Ваші серця! Хай свята Родина – Ісус, Марія та Йосиф – допоможуть усім членам наших родин жити у злагоді, любові та мирі!

Прийми, о Ісусе, віру нашого серця, благослови наш український народ! Дай йому добру долю! Хай грядущий рік знаменується правдою та спокоєм!

Дано у Львові
при Архикафедральному соборі св. Юрія
9 грудня 2005 року Божого

+ ІГОР
Архієпископ Львівський

ОФІЦІЙНО

ПОСТАНОВИ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМОЇ СЕСІЇ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ КИЄВО-ГАЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО- КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Львів, 10-11 листопада 2005 року

1. Доопрацювати з внесеними поправками і доповненнями Статут Пресвітерської єпархіальної ради і скерувати на друге читання.

2. Для належного відзначення сумнозвісної дати 60-річчя Львівського псевдособору визначити такі головні напрямні тези цього відзначення:

а) пам'ятаємо, але прощаємо;

б) мучеництво;

в) подяка нашому народові за витривалість;

3. Затвердити проведення таких заходів у рамках відзначення 60-річчя Львівського псевдособору:

- 7 березня – пам'ятна академія у Львові;

- 8 березня – Архиерейська Літургія у соборі св. Юра у Львові у співслужінні усіх владик і охочих священників;

- 9-10 березня – скорботні хресні ходи в поодиноких єпархіях;

- 11 березня – спільний скорботний хресний хід у Львові.

4. Наступну сесію Патріаршого Собору, присвячену справам молоді, провести 19-24 серпня 2007 року Божого. Встановити для цієї сесії назву «Молодь у Церкві третього тисячоліття», девіз – «Учителю, де перебуваєш? – Ходить та подивіться» (Ів. 1, 38-39), епіграф – «Любить Церкву! Вона є вашою родиною й духовним храмом, живим камінням якого ви покликані бути» (Звернення Святого Отця Івана Павла II до української молоді, Львів-Сихів, 26 червня 2001 року Божого).

5. Прийняти в цілості з внесеними поправками і доповненнями розділ Душпастирського плану щодо фінансово-економічного життя парафій.

6. Встановити єдину суму катедратику в Києво-Галицькій митрополії УГКЦ розміром 6 гривень від двору.

7. Доопрацювати з внесеними поправками і доповненнями Положення про Єпархіальну економічну раду і скерувати на друге читання.

8. Для інтенсифікації будівництва та розвитку Патріаршого центру в Києві:

а) створити єдину церковну структуру з центром у Києві зі збирання коштів на потреби будівництва та розвитку Патріаршого центру;

б) до 1 січня 2006 року Божого створити єпархіальні (екзархальні) комітети сприяння будівництву Патріаршого центру в Києві) до 30 січня 2006 року Божого створити парафіальні комітети сприяння будівництву Патріаршого центру в Києві.

г) прийняти «Пам'ятку для учасників проведення інформаційно-молитовної кампанії «Собор єднає всіх»».

д) розпочати 18 грудня 2005 року Божого завершальний етап збирання коштів на будівництво Собору в Києві.

9. Розпочати канонічну процедуру попередження священників з Підгорецького монастиря о. Іллі Догнала, о. Методія Шпіржіка і о. Маркіяна Гітюка через їхні неприпустимі дії.

10. Двадцять дев'яту сесію Синоду Єпископів Києво-Галицької Митрополії УГКЦ провести у вівторок і середу, 7-8 березня 2006 року Божого, у Львові.

Голова Синоду Єпископів Києво-Галицької
Митрополії Української Греко-Католицької
Церкви

+ ЛЮБОМИР

ЗАКЛИК ПРЕОСВЯЩЕНОГО ВЛАДИКИ ІГОРЯ (ВОЗЬНЯКА), АРХІЄПИСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО ДОЛУЧИТИСЯ ДО АКЦІЇ «РІЗДВО РАЗОМ»

ВСЕЧЕСНІШІ ОТЦІ,
ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

Наближаються радісні дні, коли Церква святкує прихід до людей нашого Господа Ісуса. Для нас ця пора є нагодою насамперед прийняти Христа в Таїнстві Пресвятої Євхаристії. Для цього нам слід належно підготувати свою душу і очистити її в Таїнстві Сповіді. Так як ми ретельно готуємося, коли маємо прийняти милого гостя у себе вдома, чи як у нас має народитися дитинка, так само ми повинні духовно приготуватися і до святкування народження Ісуса Христа. Це, безумовно, є основна підготовка. Про Різдвяні традиції – Святу Вечерю, вертеп і коляду кожний із Вас може сам багато розповісти – все це допомагає ушляхетнювати наш дух і серце думкою про те, що Боже.

До цих наших давніх християнських звичаїв нині додається нова практика. Нам дуже відрадно пригадати минулорічні святкові Різдвяні дні, коли разом з нами смакували Святу Вечерю і тішилися колядою тисячі молодих людей зі Сходу нашої улюбленої України. Отож, наше Різдво ще й таким способом стало відкриттям дверей до Ісуса, що приходить до нас в особі нашого ближнього.

Ці приємні незабутні враження, щира вдячність наших гостей зі Сходу, їхні просвітлені обличчя – все це утворює нас в розумінні потрібності цієї ініціативи та спонукає знову продемонструвати шляхетність традицій християнських родин.

Прагнучи зробити свій внесок у справу утвердження єдності українського народу в багатстві його різноманітності, закликаю Вас приєднатися до акції «Різдво разом», яку й цього року організовує Український Католицький Університет у співпраці з Львівською Архиепархією та багатьма іншими навчальними закладами міста Львова.

Як і минулоріч, прошу докласти всіх зусиль, аби школярі, студенти та їх наставники зі Сходу змогли спільно святкувати Різдвяні свята в гостинних родинах Західної України. Вся організація та проведення акції залежить від Вашої доброї волі, від людей, які готові безкорисливо допомагати у такій потрібній справі.

Галичани завжди характеризувалися гостинністю, а тому я сподіваюся, що і цього року кожен із Вас зробить те, що він зможе, використовуючи доступні Вам ресурси: гостинно прийме на ввіреній Вам парохії принаймні 25 осіб зі Сходу, по можливості допоможе фінансовою або цільовою допомогою.

Нехай наша підготовка до Різдва буде повною, як викладено в цьому до Вас листі – таїнственною (участь у Сповіді та Причасті), традиційною (підготовка до Святої Вечері, коляди і вертепу) та гостинною (впізнання Ісуса Христа в незнайомому ближньому). Таке духовне пережиття Різдва дійсно дозволить нам відчувати прихід Ісуса Христа серед нас і поділитися цією духовною радістю із тими, які її ще не зазнали – нашими гостями зі Східної України.

З приводу організаційних питань прошу звертатись до п. Надії Родненкової – координатора акції: вул. І.Свенціцького, 17, м. Львів (Український Католицький Університет), тел. 240-99-49, факс. 240-99-50.

Благословення Господнє Господнє на Вас!

+ ІГОР

Архієпископ Львівський

ВІТАЄМО НОВИХ ВЛАДИК УГКЦ

21 ГРУДНЯ 2005 РОКУ У ВАТИКАНІ БУЛО ПОВІДОМЛЕНО, ЩО СВЯТИШИЙ ОТЕЦЬ ВЕНЕДИКТ ХVІ ПОБЛАГОСЛОВИВ ТАКІ РІШЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ:

1) призначити преподобного отця Діонісія (ЛЯХОВИЧА), еромонаха Чину Святого Василя Великого (ЧСВВ), Куріальним Єпископом Верховного Архієпископа Києво-Галицького;

2) призначити преподобного отця-доктора Богдана (ДЗЮРАХА), еромонаха Чину Отців Редemptористів (ЧНІ), Єпископом-помічником Києво-Вишгородського екзархату;

3) призначити преподобного отця Мирона (МАЗУРА), еромонаха Чину Святого Василя Великого (ЧСВВ), Єпископом-помічником української греко-католицької єпархії святого Івана Христителя в Куритибі (Бразилія).

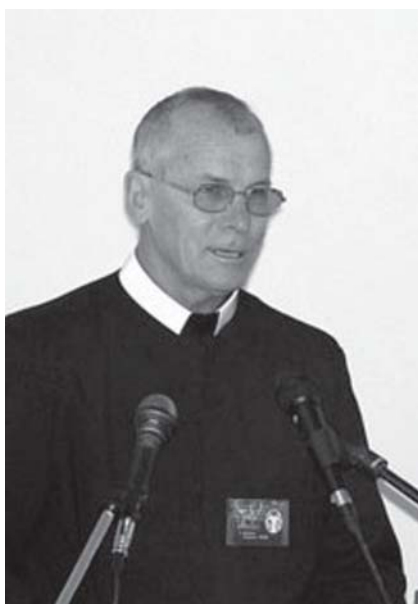
Єпископська хіротонія Владики Діонісія (Ляховича) відбудеться 2 лютого 2006 року в Бразилії.

Єпископська хіротонія Владики Богдана (Дзюраха) відбудеться 15 лютого 2006 року у Львові.

Про дату і місце єпископської хіротонії Владики Мирона (Мазура) буде повідомлено пізніше.

Біографічна довідка Владики Діонісія (Ляховича)

Народився 2 липня 1946 році в Помбасі, провінція Ітайополіс, штат Святої Катерини, єпархія святого Івана Христителя в Куритибі (Бразилія). Середню освіту і початкову духовну підготовку отримав у Духовній семінарії Отців Василіян у Куритибі. Продовжував підготовку до священства у вищих католицьких навчальних закладах Бразилії та Рима, має ліценціат з теології.

30 березня 1970 року склав вічні обіти. 8 грудня 1972 року був рукопокладений на священника.

В подальшому виконував різноманітну душпастирську працю, викладав філософію і теологію в навчальних закладах Отців Василіян у Бразилії.

У 1991 році приїхав в Україну для заснування Філософської семінарії Отців Василіян у Жовкві. У 1994 році – ректор Василіянського інституту в Золочеві, викладач Києво-Могилянської академії та Львівської духовної семінарії Святого Духа. З 1996 до 2004 роки – протоархимандрит Чину Святого Василя Великого.

Опублікував в Україні низку статей на релігійну тематику та два підручника для семінаристів.

Окрім української та португальської мов, володіє італійською, латинською, грецькою, французькою, іспанською, німецькою, російською мовами.

Біографічна довідка Владики Богдана (Дзюраха)

Народився 20 березня 1967 року у селі Гірське Миколаївського району Львівської області. Після закінчення у 1984 році середньої школи отримав вищу професійну освіту у Львівському технологічному інституті харчової промисловості. З 1985 до 1987 рік служив у війську.

У 1990 році вступив до Духовної семінарії у Дрогобичі. Вивчав теологію у вищих духовних навчальних закладах Європи – у Варшаві, Страсбурзі, Ніймегені, Інсбруці та Римі. Здобув ступінь доктора теології.

17 березня 1991 року був рукопокладений на священника. 19 серпня 1995 року склав вічні обіти.

У подальшому виконував різноманітну душпастирську працю, займався педагогічною та викладацькою діяльністю в Україні і поза її межами. Під час свого перебування у Львові входив до складу Ради Центру духовної допомоги особам з обмеженими можливостями, був координатором душпастирської опіки ув'язнених, допомагав священникам Реабілітаційного центру «Джерело» для дітей, хворих на церебральний параліч, надавав душпастирську опіку жіночим згромадженням, провадив реколекції тощо.

Окрім рідної, української, володіє російською, польською, французькою, німецькою та італійською мовами.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

ЛЕВАНДІВКА ВІТАЛА АРХИЄПИСКОПА

Донедавна Левандівка була єдиною парохією, і основним її осередком був храм свв. Андрія та Йосафата. Змінилися обставини, Левандівка розрослася, збільшилася кількість парохіян – все це спонукало до будівництва нового храму, котрий стараннями парохіян, під орудою пароха о. Олексія Васьківца, постав на вулиці Широкій. Саме тут тепер і гуртується основна громада левандівчан. Обійняти ж гідність адміністратора храму свв. Андрія та Йосафата, котра залишилася вакантною, на спеціально оголошеному для цього конкурсі зумів о. Олег Зубик – колишній співробітник храму Зіслання Святого Духа, що по вул. Зеленій. Саме для нього цьогогорічне свято св. апостола

Андрія було особливе, адже він уперше відзначав храмовий празник у новий для себе якості.

На храмовий празник в день св. Андрія Первозванного було запрошено Високопреосвященного Архиепископа Львівського Ігоря (Возьняка), котрий у співслужінні десяти священників відслужив Архиєрейську св. Літургію. У своєму слові до парохіян Владика в особливий спосіб звернув увагу вірних на конечність частого прийняття Святих Таїнств сповіді та Святого Причастя. Крім того, Архиепископ за взір до наслідування представив постать апостола Андрія Первозванного. На закінчення Божественної Літургії Кир Ігор поблагословив усіх присутніх у храмі мощами св.

священномученика Йосафата, до котрих можна було прикластися і поцілувати їх.

Перед тим, як піти обходом навколо храму, наймолодші парохіяни подякували Владиці за батьківське піклування і піднесли Архиепископові букет квітів та рукописну копію ікони Белзької Богородиці, котра тепер знаходиться у Ченстохові на Ясній Горі, що у Польщі. Церковні дзвони покликали усіх надвір, і Високопреосвященний Архиепископ Ігор, ідучи обходом навколо храму, щедро кропив свою паству свяченою водою і тим самим благословив усіх на мирне і спокійне життя.

Власна інформація

ПОДЯЧНА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ

30 грудня 2005 року Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архиепископ Львівський, відслужив подячну Божественну Літургію для працівників Архиепархіального управління. Разом із Владикою співслужили о. Володимир Ониськів, економ, о. Зеновій Хоркавий, голова персоналу Курії Львівської Архиепархії, о. Микола Яворський, канцлер, о. Ігор Демків, віце-канцлер та інші священники.

У проповіді львівський єпарх зазначив: «Підійшов до кінця 2005 рік. Багато чого ми зробили у цьому році доброго, збагатилися духовно, щось виконали, чогось не вдалося звершити... За це подяка Господеві, бо це – його натхнення. Мабуть, не бракувало й промахів у цьому році, можливо й великих, що знаменувалося на-

шими падіннями у гріхи – це наш лихий доробок, втрата часу й засудження себе. Але ми не лежали у гріхах, а вставали, перепрошували Господа, і Він прощав наші провини. Тому стараймося про праведне життя, часто переглядаймо, що було або є недоброго у нашому житті, – поправмо це. Представляймо наші рани Ісусові Христові, котрий радо лікував прокажених, оздоровляв різні недуги, а особливо зцілював духовні рани. Спішімося до Ісуса, щоб показатися йому з нашим життям і просити Його, щоб оздоровив нашу душу та наше тіло. Всі бажаємо бути здоровими й щасливими. І правильно хочемо цього, бо Господь створив нас до вічного щасливого життя. Стараймося, щоб не тільки кожен рік, але й кожен місяць та день закінчувати

у мирі з Богом».

На завершення Літургії Високопреосвященний Владика привітав усіх з Різдвом Христовим та Новим роком і подякував усім працівникам єпархіального двору за спільне служіння Богові й вірним Архиепархії. Крім того, єпарх перепросив усіх за «свої немочі й недомагання, котрими спричинив Вам певні образи й складності в житті. Я свідомий своєї обмеженості і трудно мені претендувати на непомилність, але маю нагоду каятися й перепрошувати, що роблю дуже радо».

Після богослужіння відбулася святкова трапеза для усіх працівників Архиепархії.

о. Олег ПАНЧИНЯК,
прес-секретар Львівської
Архиепархії

“... І БУДЕ ОДНЕ СТАДО Й ОДИН ПАСТИР!”

З таким закликком у душі молодіжна організація “Довіра” за сприянням і благословенням пароха церкви свв. Володимира і Ольги о. Богдана Чабана у ніч з 2 на 3 грудня цього року в приміщенні Катехитичної школи, що функціонує на цій парохії (вул. Симоненка, 5а), провела нічні чування. Під керівництвом духівника о. Андрія Березівського й студентів Львівської духовної семінарії Святого Духа у чуваннях взяло участь 35 учасників (у їх числі – запрошені члени молодіжного товариства “Обнова” та селезіянські аніматори).

Цей захід розпочався 2 грудня о 21-й годині у капличці св. Пантелеймона вечірню з літійою, а згодом – вервицею, молитвою Тезе, розважаннями. І все це – за з’єднання Церкви, щоби сповнилися бажанням Христа-Спасителя: “І все буде одно”.

Тієї ночі брат Андрій Лукачик – лектор “Довіри”, студент VII курсу ЛДС Святого Духа – виголосив важливе слово про волю Божу, де і як її шукати, яким чином її пізнати. Він наголосив на тому, що сьогодні далеко не кожен іде за волею Божою, і цьому допомагають, чи краще сказати, заважають наші мрії,

ілюзії. А почути волю Божу можна під час молитви, у мовчанні, в словах сповідників, духівників, через яких говорить сам Господь.

Чування тривали до 6-ї години ранку й закінчились Божественною Літургією, під час якої на проповіді о. Андрій підкреслив, що “нам завжди потрібно плекати ідею єдності у своїй душі, у душах наших родин та близьких, щоби колись і вся Україна одними устами й одним серцем прославляла й величала Єдиного Бога”.

Учасниця нічних чувань.

АКЦІЯ „РІЗДВЯНА СВІЧКА” ТРИВАЄ

З благословення Преосвященного Владика Ігоря (Возьняка), Архиепископа Львівського, проводиться акція «Різдвяна Свічка», ціллю якої є допомогти потребуючим людям. У своєму зверненні Владика наголошує: «Пройде зовсім небагато часу, і знову настануть Різдвяні Свята. Це є час, коли у кожній християнській родині запанує атмосфера миру, єдності та любові, час, коли серце кожного огорне радість, щастя та відданість. Готуючись до цієї радісної події – зустрічі із найбільш бажаним маленьким дитятком, а водночас великим Господом – постараймося відкинути свою гордість, вивищення над іншими, захланність, переборимо байдужість, відчинімо свої серця, щоб туди міг увійти Господь! Погляньмо доколя себе і побачимо тих, які потребують нашої допомоги. Кожний із нас, без сумніву, може допомогти, треба тільки відчинити своє серце і зробити крок на зустріч: перепросити свого ближнього, повернути вкрадене, допомогти бідному, відвідати хворого! Один із способів зробити добру справу – взяти участь у добродійній акції «Різдвяна Свічка».

Благодійний Фонд «Карітас-Львів УГКЦ» за підтримки Міжнародного Благодійного Фонду «Карітас України» закупить певну кількість свічок із символікою «Карітас», які будуть передані протопресвітерам та парохам для розповсюдження. Різдвяні свічки – символ допомоги дітям – будуть запалені в кожній родині.

«Бажаю, щоб ця акція успішно пройшла у парафіях Львівської Архиепархії і зібрані кошти допомогли не одній дитині відчувати, що і її люблять, про неї пам’ятають і піклуються. Нехай світло палаючої різдвяної свічки убагороднить ваші серця, нагадає кожному, хто сідає до святкової вечері, про присутність серед них Ісуса Христа», – сказав на завершення Владика Ігор.

о. Олег ПАНЧИНЯК

За матеріалами офіційного сайту
Львівської Архиепархії УГКЦ: www.ugcc.lviv.ua

ОФІЦІЙНО

Вих. ЛВ 05/1143

Згідно з канонами 245, 247
Кодексу Канонів Східних Церков
і м е н у ю

Всесвітлішого Отця
ОРЕСТА ФРЕДИНУ
ПРОТОСИНКЕЛОМ
ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ

Для новоіменованого протосинкела вимолюємо Божого благословення на корисне для Церкви сповнення свого завдання.

+ ІГОР
Архиепископ Львівський

святц. Ігор Демків
віце-канцлер
Дано у Львові
при Архиепархіальному Соборі Святого Юра
Дня 08 грудня 2005 року Божого

Вих. ЛВ 05/1124

Згідно з канонами 246 та 247 §1
Кодексу Канонів Східних Церков
і м е н у ю

Всечеснішого Отця
ВОЛОДИМИРА ОЛЬШАНЕЦЬКОГО
СИНКЕЛОМ У СПРАВАХ МИРЯН
ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ

Для новоіменованого синкела вимолюємо Божого благословення на корисне для Церкви сповнення свого завдання.

+ ІГОР
Архиепископ Львівський

святц. Ігор Демків
віце-канцлер
Дано у Львові
при Архиепархіальному Соборі Святого Юра
Дня 02 грудня 2005 року Божого

Вих. ЛВ 05/1112

Згідно з канонами 243 §3
Кодексу Канонів Східних Церков
і м е н у ю

Всечеснішого Отця
ОЛЕГА ПАНЧИНЯКА
пресекретарем
Архиепископа Львівського

Цей декрет чинний до відкликання.

Благословення Господнє на Вас!

+ ІГОР
Архиепископ Львівський

святц. Ігор Демків
віце-канцлер
Дано у Львові
при Архиепархіальному Соборі св. Юра
Дня 30 листопада 2005 року Божого

УКРАИНА. НАЦИОНАЛЬНАЯ ИДЕЯ. БУДУЩЕЕ. ЦЕРКОВНЫЙ ВОПРОС.

Редакция нашей газеты получила доволі цікавого листа, написаного російською мовою. Як побачимо, автор є незацікавленою особою, а тому його погляд на стан речей в Українській Церкві, та й і в самій Україні, очевидно, відображає велику зацікавленість Україною і нашою Церквою у світі. Подумавши, ми вирішили залишити статтю в оригінальному варіанті (без перекладу), щоб не викривлювати позиції Автора. Сподіваємося на вирозуміння наших читачів, адже сьогодні багато хто в Україні ще пам'ятає російську мову, тому зрозуміє написане, а для тих, хто принципово читає виключно по-російськи, це буде найкращою нагодою ще раз переконатися у тому, що розумні люди у світі є про Україну доволі високої думки і покладають неї доволі високі сподівання. Сподіваємося на продовження поданої теми.

Понятие национальной идеи по-разному определяется в религиозном и материалистическом мировоззрении. Для материалистов история есть стихийный процесс, подобный наблюдаемой в животном мире борьбе за существование. В таком миропонимании смысл существования народа сводится к преследованию своего национального интереса и проявлению своей мощи. Политическая и военная гегемония на максимально подконтрольной территории – вот и всё содержание национальной идеи.

Этой элементарной идее соответствует государство тоталитарного типа, какими были все древние империи, скрепляемые насилем, увенчанные культом правителя. Образовавшая их материальная стихия, не обузданная высшим религиозным началом, выбрасывала на поверхность жизни людей случайных, скользких по ней, но не способных проникать в глубь – туда, где кроются суть и смысл народного бытия. Это были диктаторы, которые присвоили себе право определять национальные интересы и положили все силы на то, чтобы удержать кормило власти. Они погубили свои народы и те, подобно ископаемым животным исчезли, уступив место в истории нациям с более справедливой и упорядоченной организацией, которые выработали более высокие религиозные и нравственные принципы, выкристаллизовавшиеся в традиционные устои жизни.

Создание общеевропейского дома стало возможным благодаря тому, что для него имелся уже готовый фундамент, заложенный христианством, в сознании которого различные нации являются членами единого живого организма. Это значит, что ни один народ не может жить в себе, через себя и для себя, но всегда определённым образом участвует в общей жизни человечества как собирательного существа. Органическая функция, которая возложена на ту или другую нацию в этой вселенской жизни есть её истинная национальная идея, установленная в предвечном замысле Бога. Иными словами, не национальный эгоизм, являющийся новым идолослужением, но участие по мере сил и особых дарований своих в развитии великой иудео-христианской цивилизации – вот в чём религиозное мировоззрение видит истинную цель стремлений всякого народа.

Таким образом национальная идея – это мысль Бога, определяющая предназначение народа и его роль в человечестве. Это вдохновляющий идеал и одновременно миссия, которую ему предначертано исполнить. Если в ходе исторического развития этот идеал осознаётся, национальная идея формулируется, и развитие государственной жизни происходит в соответствующем направлении, то в народе раскрываются лучшие качества и все потенциальные силы, и он, подобно зрелой личности, произносит своё слово

в истории человечества. Однако исторические пути народов никогда не бывали гладкими. Многие попали в ловушку ложных идей, одушевлялись псевдо-идеалами, приносили им в жертву бесчисленные человеческие жизни и, не смотря на все усилии, так и не достигли желаемого, но, попусту растратив свои силы, скатились в нищету, совершенно ослабли,

Колаж Святослава САХАЛІНА

оказавшись в зависимости от тех народов, над которыми стремились доминировать, и, постепенно утратив свою роль, сошли с исторической сцены.

Ближайшим примером народа, который бывал увлекаем ложными идеями и до сих пор не направил свои силы к реализации своего истинного предназначения, могут служить русские. Сложившись в царство, московская Русь увлеклась навеянной духом национальной гордыни мыслью о том, что Москва есть Третий Рим. В результате вместо царства, в котором обитает правда, и где глава всему – Христос, получилось царство Кесаря, в котором жестокость и несправедливость прикрывались христианским обрядом. Это привело к трагическим событиям Смутного времени. Только благодаря объединяющим усилиям Церкви народ, восстав через покаяние, сплотился и восстановил пошатнувшуюся государственность. Однако причины падения теми, от кого зависело будущее страны, не были осознаны глубоко. По прошествии небольшого времени верховная власть в лице патриарха, желая придать своей национальной

церкви вселенское значение, подобающее Третьему Риму, стала менять сложившийся веками уклад, действуя в характерной для себя манере – диктаторски и насильственно, что вызвало массовый народный протест.

Страна была вновь ввержена во внутреннюю смуту, значительно более затажную и кровавую, так как её подавляла своя же собственная власть и обычными для неё карательными мерами. Очередная страница истории открылась с появлением Санкт-Петербурга и превращением Московского царства в Российскую империю, по мере усиления которой старая идея Третьего Рима всплыла в новом имперском облике.

Крушение наступило в 1917 году, когда на смену Третьему Риму пришёл Третий Интернационал – псевдо-народное воплощение той же квазиисторической

самобытность. Украина именовалась Малороссией с уничижительным оттенком. В высших кругах российского общества она всегда воспринималась как колония, не имеющая самостоятельной культуры, языка, политической власти. Империя угнетала свою колонию – Украину. Так было при Екатерине II, которая раздавала украинские земли своим фаворитам, обратив в рабство большинство до той поры свободных крестьян. Так было при коммунистах, совершивших величайшее преступление над украинским народом, уморив его четвертую часть голодом. И ныне кремлёвская власть, желая через своих ставленников контролировать политическую ситуацию на Украине, попыталась прибегнуть к насильственным методам. Знаменательный факт, выявляющий дух и характер этой власти, учитывая который, украинцы будут и впредь отталкиваться от Москвы.

Однако существует в российском сознании и положительный ответ на это вопрошание о народе украинском. В своё время его предвосхитили такие русские религиозные философы как Владимир Соловьёв и о. Сергей Булгаков, которые противопоставляли духу имперского национализма христианский дух всеобщей солидарности. В их понимании всё человечество есть живое тело Христа, в котором нации существуют в органическом и нравственном союзе, как живые члены этого тела. Христианская истина утверждает неизменное право наций на существование, осуждая в то же время национализм, являющийся для народа тем же, что и эгоизм для индивидуума, ложный принцип, который приводит к обособлению отдельного существа, превращая различие в разделение, а разделение – в антагонизм.

В свете такого видения есть и у народа Украины своё особое призвание, своя миссия. В чём же она заключается?

До последнего времени исторические задачи украинского народа не вырисовывались отчётливо, а потому не могла быть ясно выражена и национальная идея. Причиной тому была погружённость с прочими народами СССР в русскую имперскую стихию, всё и вся унифицировавшую, заставляя всех двигаться в одном направлении, как заключённых по этапу. Когда же в силу известных исторических причин колонна распалась, пришёл черёд украинцев поступить по-своему. И они, проявив настоящую волю к жизни, сделали напряжённое усилие и вырвалась из той мертвящей стихии, которая продолжает губить русских и зависимые от них народности.

Это стало неожиданностью не только для кремлёвской власти, привыкшей к условности беспроигрышных “выборов”, но и для самих русских интеллектуалов, считавших, что культурный фактор и соответствующий менталитет сыграют решающую роль в прорусской ориентации. Даже многие западные аналитики, учитывавшие как силу давления Москвы, так и силу инерции народов постсоветского пространства, не предполагали такого исхода. Однако украинцы, не обращая внимания на пропаганду, по-советски пугавшую их западной угрозой, и на прочие факторы, просто сказать, рванули от России, нутром почуяв, что им не по пути со страной, население которой, согласно статистике демографических данных, вымирает. Тогда-то о них и заговорил

идеи. Через 70 лет рухнули “Союз нерушимый”, историческое название страны вернулось, а вместе с ним – и соответствующая символика: двуглавый имперский орёл на гербе и птица-феникс российских национал-патриотов, пресловутая идеологема: Москва – Третий Рим.

Народ, воспринявший ложную национальную идею, начинает верить в своё превосходство над другими, претендовать на роль учителя, вождя, старшего брата, единственного хранителя истинной веры и т.п. Истинная национальная идея раскрывает народу его подлинную историческую миссию, исполняя которую, он займёт предназначенное ему Всевышним место среди других народов, в чём и заключается его неповторимость.

После всего выше сказанного зададимся вопросом о украинском народе: есть ли у него своя национальная идея и, соответственно, своя историческая задача?

Ответ русского империализма на этот вопрос был неизменно отрицательным. Российская империя игнорировала украинскую национальную

весь мир.

Недоброжелатели, конечно, найдут причины происшедшего и в пресловутом украинском сепаратизме, и в растленном влиянии Запада, а то и в прямом подкупе Америкой большинства местных избирателей. Рассуждающие подобным образом не имеют понятия о национальном характере украинского народа, не знают его истории, не чувствуют его особый дух. А между тем, этот дух и характер впервые проявились ещё в Киевской Руси, в эпоху князя Владимира Святого, при дворе которого царил совершеннейшее равенство и свобода, ибо Владимир, по словам летописца Нестора, любил свою дружину, совещался с ней о делах государственных, о войнах и о строе земли. Он был исполнен отеческой заботой о малых и бедных, а с окружавшими его советниками и дружиной обращался как с истинными братьями. И жил он в мире с окольными князьями: Болеславом Польским, Стефаном Венгерским и Андрихом Чешским.

Киевская Русь, не создавшая империю от нежелания поработящей централизации, уступила своё место на сцене истории Московскому царству, наследницей которого стала Санкт-Петербургская империя, подавившая на Украине все сословия, лишив их общественных свобод, а в том числе и Церковь, в которой до 1722 года митрополиты выбирались голосами этих свободных сословий. Но ни иноплеменные завоеватели, ни единоплеменные петербургско-московские империалисты не смогли задуть дух Киевской Руси, дух запорожской вольницы и выборных атаманов. Этот свободолюбивый украинский дух, получив сейчас возможность проявиться, показал всю свою недюжинную силу. Нынешнее волеизъявление украинского народа и есть манифестация изначально Богом данной человеку свободы, в которой заключается подлинная человечность в противоположность рабскому принуждению, угашающему в человеке творческое начало.

Сквозь нынешние исторические события просвечивает национальная

идея этого славянского христианского народа, говорящая о том, что не должно быть в этом народе всевластных вождей и бесправной толпы, но все суть граждане, равные перед законом и равноответственные за происходящее в государстве. Итак, украинская национальная идея, зачавшись в Киевской Руси и созрев в ходе истории, раскрывается теперь как утверждение в национальной государственной жизни всех демократических свобод и общественных прав, проистекающих из данного Всевышним единого дара свободы. Утверждая в жизни эти ценности, украинский народ не только сам придёт к единству с Европой, но и другие восточно-славянские народы, ещё не до конца освободившиеся от своего тысячелетнего рабства, приведёт за собой.

Украинская национальная идея состоит также в том, чтобы объединить украинский народ во Вселенской Церкви – через последовательное объединение сначала всех раздробленных частей православной Церкви в единой Православной автокефальной Украинской Церкви, с последующим превращением её в Патриархат, который объединит славян-православных и славян-католиков, восстановив литургическое общение с Католической Церковью. Так украинцы сослужат великую службу делу объединения христианского мира, опередив на этом пути своих учителей-греков и своих собратьев-русских.

Из сформулированной таким образом украинской национальной идеи проистекают три задачи. Физическое выживание народа, которое включает в себя преодоление последствий экологической катастрофы и предотвращение подобной в будущем, и преодоление демографического кризиса путём создания соответствующих условий жизни для многодетной семьи. Решать эти проблемы может общество, в большей степени обладающее свободой, которую оно приобретёт, выполнив вторую задачу: развить независимость всех ветвей власти, ответственных только перед законом, и укрепив гражданские институты. Это

станет возможным, если в обществе изменится к лучшему нравственный климат, что, в свою очередь, предполагает решение третьей задачи: возрождения единой Православной Церкви, которая будет иметь авторитетный, независимый голос в государстве, а в деле нравственного воспитания народа сотрудничать с другими Церквями-сёстрами – католической и греко-католической.

Итак, физическое, экономическое и политическое состояние украинского народа зависят от его духовного состояния; иными словами – от духовного возрождения народа зависит его процветание во всех остальных сферах. В свою очередь, духовное возрождение невозможно без решения церковного вопроса.

Какой должна быть Церковь, чтобы осуществить нравственное возрождение общества? Почему Церковь в нынешнем её состоянии не способна выполнять такую задачу? Какие преобразования необходимо произвести в ней, чтобы она приобрела качества, нужные для выполнения не только этой, но и любой задачи, выдвигаемой временем?

Как всякий гражданский институт, для того, чтобы эффективно функционировать в обществе, Церковь должна быть свободна от вмешательства государства в её внутреннюю жизнь, иметь внутреннюю свободу. Она не должна быть зависима от власти ни в какой из сфер своей жизни, должна иметь внутренний строй, соответствующий её природе. Необходимо упразднить диктатуру епископата. Епископов должны избирать клир и народ, и все вместе – патриарха. Только при этих условиях церковная власть станет легитимной, получит нравственный авторитет в обществе, тогда её гласу будут послушны.

В дополнение ко всему, чтобы действие Церкви было полным и совершенным, ей необходимо единство. Рассматривая современное положение Церкви на Украине, мы видим, что оно не соответствует ни одному из этих условий. Церковь разделена на т.н. юрисдикции, внутри же православной юрисдикции она разделена ещё и на партии. После падения коммунизма

Православная Церковь получила некоторую внутреннюю свободу: власть не контролирует сейчас поставление епископов и клириков, их перемещение, вернула Церкви её имущество. Но Церковь при этом духовно так и не ожила. Причина в том, что нынешний её внутренний строй, каким он сложился при деятельном вмешательстве советской власти, точнее – ЧК-НКВД-КГБ, – не соответствует природе самой Церкви, но является отображением тоталитарного государства.

Высшая церковная власть совместно со всем епископатом, подобранным и сформированным названными органами ещё в советское время, закрепили этот антиканонический порядок на нескольких своих соборах. Но правда о Церкви известна, она была провозглашена на первом и единственном свободно созванном за всю тысячелетнюю церковную историю Всероссийском Церковном Соборе 1917-18 гг. И как бы её не старались скрыть нынешние Каиафы церковной политики, она всё равно восторжествует, так что вслед за тоталитаризмом государства рухнет и ложный церковный порядок. Тогда на смену ему придёт порядок истинный, провозглашённый Всероссийским Церковным Собором 1917-18 гг., и все смогут убедиться, что Церковь была матерью подлинной демократии, потому, что в ней все люди равны по своему достоинству и благодати, как члены единого Тела Христова, и голос каждого учитывается, когда составляются соборные мнения по различным вопросам церковной жизни, проходят выборы епископов, назначения клириков, собираются церковные соборы.

Новое духовное движение на Украине, которое явится началом воссоздания Поместной Украинской Католической Церкви, при своём возникновении должно взять за основу решения Всероссийского Церковного Собора 1917-1918 гг. как вполне соответствующие духу древней общецерковной традиции.

Иеромонах ИОСИФ,
монастырь св. Саввы Освященного,
Святая Земля

Церква й партія єдині?

АКЦЕНТ ДНЯ

виявляється, канонічною може бути не тільки Церква, але й фракція у Верховній Раді. Таку сенсаційну заяву можна було почути з вуст настоятеля одного із храмів УПЦ МП на форумі «Лівого фронту України», що приїхали із Чернівецької області спеціально для того, аби підтримати на виборах КПУ.

«Лівий фронт України», який представляє блок комуністів і безпартійних, підписав спільну заяву під назвою «Настав час "Ч"». У заяві говориться про підтримку «Лівим фронтом України» кандидатів у депутати всіх рівнів від Компартії на виборах 2006 року, що створить передумови для реалізації програми КПУ. Заяву «Лівого фронту України» буде розіслано у громадські організації в регіонах і, за словами

першого секретаря ЦК КПУ П.Симоненка, «низи», тобто різні громадські організації «на місцях» схвалюють цей документ і підтримують, що зробить КПУ лідером парламентських виборів 2006 року.

В урочистому підписанні заяви, яка відразу ж повинна полетіти від «верхів» в усі міста і всі «до низів», взяли участь члени громадських організацій найрізноманітніших мастей і відтінків. Крім КПУ й Ленінського Комуністичного Союзу Молоді України, там були, наприклад, Київська міська організація безквартирних офіцерів, Сумське міське суспільство обманутих вкладників та акціонерів, Чернігівська рада ветеранів космодрому «Байконур» тощо. Від імені промисловців, очевидно, виступала асоціація «Подольєсахар». Але особливий інтерес у цьому контексті викликає Союз православних братств України й прихід церкви Олександра Невського м. Хотина Чернівецької області, які делегували своїх представників на підтримку комуністів.

«КПУ завжди була захисником інтересів українського народу й канонічної Церкви. Але й Церква повинна допомагати правильний, канонічної фракції у Верховній Раді», – сказав протоієрей Василь Савчук, настоятель

церкви святого Олександра Невського з м. Хотина Чернівецької області. І виступив проти «Жваний, Порошенков, Денисенков и гражданина Америки Гусара», оскільки ті, мовляв, заподіюють шкоду Україні. «Ми, православні християни, підтримуємо КПУ. З Новим роком!», – закінчив свій виступ протоієрей.

Р.С. На питання про те, чи не Комуністична партія закривала, а то й взагалі палила православні храми, отець Василь відповів, що «вона давно покаялася, і ви теж можете покаятися». І показав книгу авторства П.Симоненка «Держава, релігія, народ і комуністи», де викладені позиції КПУ стосовно багатьох подій усередині українських Церков, які в Україні, відповідно до закону, відділені від держави. Так що, дорогі виборці, на все є відповідь. Уже давно, виявляється, комуністи офіційно увірували в «опіум для народу», а православні Московського патріархату стали затятими прихильниками комуністичної ідеології.

Олеся ВЕРБИЦЬКА

ЛІГАБізнесІнформ
www.liga.net

РУКА МИЛОСЕРДЯ

Благодійний Фонд «Карітас-Львів УГКЦ» заснований Курією Львівської Архиепархії і зареєстрований в Управлінні юстиції у 1996 році. Вже з початку своєї діяльності львівський Карітас розпочав благодійну допомогу потребуючим з роздачі гуманітарної допомоги та утримання ідальні для бідних. Тепер ми сконцентрували свою увагу в двох напрямках: допомога особам похилого віку і соціально незахищеним людям та допомога дітям, що опинилися в кризових ситуаціях.

Найбільш вразлива верства населення в нашому суспільстві – це люди похилого віку. Мала пенсія, хвороби, антисанітарні житлові умови, юридична незахищеність, емоційна і психологічна ізоляція – ось неповний перелік умов, в яких знаходиться ця група людей. Починаючи з 1996 року наш фонд утримує **«Благодійну ідальню»** (вул.Личаківська 130), де щоденно харчується повноцінними обідами до 100 осіб. Це люди похилого віку, інваліди, «бомжі», біженці, тощо.

В програмі проєкту **«Домашня опіка»** під нашою постійною опікою перебуває до 90 осіб, що не мають родинної опіки. Ми стараємося забезпечити фізичні і духовні потреби самотньої або хворої людини, зменшити її фізичні страждання, забезпечити гідну старість. Наші медичні сестри обслуговують лежачих хворих і немічних осіб вдома. В це обслуговування входить догляд за хворими, медичні процедури, приготування їжі чи закупівля продуктів, ліків, прибирання помешкання, допомога в юридичному оформленні документів.

На вул.Донецькій,40 продовжує свою працю **«Пункт роздачі гуманітарної допомоги»**. А це десятки тисяч кілограмів одягу, взуття та продуктів харчування, які отримує Карітас-Львів УГКЦ від своїх партнерів. Цю допомогу крім фізичних осіб, надаємо і різним юридичним та державним установам (школи, сиротинці, медичні установи, в'язниці, приймальники-розподільники і т.д.). В такий спосіб отримали допомогу в нашому фонді тисячі потребуючих осіб – багатодітні сім'ї, інваліди, одинокі, репресовані, бездомні тощо.

В минулому році втілено в життя проєкт **«Соціально-Центр»**, що на вулиці Ів.Франка,9, де потребуючі похилого віку отримують санітарно-гігієнічні послуги (прання, сиротинці, медичні установи, психологічні (кваліфікований психолог), юридичні (бекошткова допомога юриста), духовні, культурологічні (працюємо спільно з «Просвітою») та інші види допомоги.

Щоб якоюсь зарадити проблемі бездомних і покинутих дітей, Карітас-Львів УГКЦ спільно з міською владою впровадили в життя проєкт **«Кризовий Центр «Діти вулиці»** (вул. К.Левицького, 111). Робота Кризового Центру «Діти вулиці» розділена на дві частини. В одній половині будинку цілодобово опікуємося дітьми дошкільного віку, що опинилися в кризовій ситуації, яким надаємо харчування, одяг, взуття, медичний огляд, проводимо санітарний обробіток, виховну роботу, допомагаємо юридичними та психологічними порадами. В другій частині будинку щоденно 10-20 дітей старшого віку з вулиці можуть пообідати.

Минуло вже більше року від тоді, як Карітас розпочав проєкт **«Допомога на колесах дітям вулиці міста Львова»**. Метою проєкту є надання комплексної допомоги дітям старшого віку з вулиці в окремих пунктах міста Львова (Сихів, вул. Володимира Великого, Рясне) шляхом доставки гарячої їжі, забезпечення медичного контролю та допомоги, соціальних послуг. Також реалізовано проєкт **«Робота мобільного пересувного пункту роздачі їжі та одягу в місцях скупчення бездомних та бідних громадян»**. В цьому році роботу Кризового Центру «Діти вулиці» планується урізноманітнити, адже влітку було зроблено ремонт мансардного приміщення іншого будинку – по вул.К.Левицького,109, де зможуть постійно перебувати діти старшого віку. Там заплановано відкрити комп'ютерний клас, спортивний майданчик, різні майстерні для цієї категорії дітей.

Не залишилась поза нашою увагою і така категорія молодих осіб, що мають вади інтелектуального розвитку. Ще в 2001 році для них було відкрито «Центр дозвілля дітей та молоді з вадами розвитку» (Пл.Св.Юра,5). Сьогодні в Центрі з більше як 20 неповносправними особами працівники Карітасу ведуть щоденну роботу. Їх метою є підтримка цих юних осіб, що потребують до себе особливого відношення та допомоги в нашому суспільстві. Особи з вадами розвитку займаються творчою діяльністю, набувають практичних навичок, вчать самообслуговування.

Крім того, щороку Карітас-Львів УГКЦ виконує одноразові проєкти. Це подарунки для дітей-сиріт та дітей з багатодітних малозабезпечених родин на день Св.Миколая, організація літнього відпочинку та оздоровлення дітей-сиріт та дітей вулиці поза містом.

Таким чином, надаючи безкорисливу допомогу, зберігаючи конфіденційність та базуючись на принципі добровільності, Карітас сподівається повернути дітям вулиці довіру до людей, віру в добро, дає їм можливість змінити спосіб свого існування, а також збільшити їх обізнаність в тому, де діти вулиці можуть отримати ту чи іншу допомогу.

Ярослав ЛЕМІК

«Язик тих, що моляться, – це рука, якою обіймаємо Божі коліна».

Св. Іван Золотоустий
У багатім домі в Лондоні лежав на смертній постелі молодий чоловік. Він нагло й небезпечно захворів. Хвилини його життя були полічені. Коло нього – його батько, мати, родина, приятелі. В його домі релігія не мала місця. Батько нахилиється над умираючим сином і питає: „Може, чого тобі треба, сину?“ А син тихо прошептав: „Тату, молись!“

Молитися? Та батько ніколи не молився. Він навіть не знає, що таке молитва. Він безрадно глядить на вмираючого сина, безрадно дивиться на присутніх і питає: „Чи, може, є тут хтось, хто вміє молитися?“ Ніхто не голосять. Батько знову нахилиється над сином: „Сину, а, може, крім того, чогось тобі треба?“ Легке хитання головою, останні тихі слова: „Тату, молись!“, а опісля – глибокий віддих – і син пішов перед престол Того, до Якого ніколи не молився. Що ж, отже, зведемо молитвою?

«МОЛИТВА – ЦЕ ПІДНЕСЕННЯ ДУХА ДО БОГА»

Так каже св. Іван Дамаскин – великий богослов Східної Церкви. Піднесення Духа значить, що в молитві мають брати участь усі духові власті людини. Господь Бог наділив людину прегарними духовими властями, що ними є розум, воля і пам'ять. Через них людина є людиною. Підносити Духа до Бога значить найперше розумом узнавати Бога за свого Творця, Пана, Добродія. Тому св. Іван Клімак зове молитву „розмовою ума з Богом“. А преподобний Ніль Синайський вчить: „Як хліб служить за поживу для тіла, а чеснота – для душі, так духовна молитва – для ума“. Підносити духа до Бога – значить нашою волею любити Його понад усе на світі, хотіти Йому служити і славити, хотіти бути добрим і святим, як Він добрий і святий. Підносити Духа до Бога – значить, також, нашою пам'яттю пригадувати собі на Його Божі добродійства і любов. Отож, через піднесення духа ціла людина звертається до Бога, – подібно як квіти звертаються до сонця, як магнітна стрілка – до північного полюса, як малі діти спонтанно звертаються до своєї матері. Піднести духа до Бога – значить на часок покинути землю і забути про неї, а серцем і душею полинути до свого Творця на розмову.

«МОЛИТВА – ЦЕ РОЗМОВА З БОГОМ»

Так окреслює молитву св. Августин. І слушно, бо на молитві ми не тільки духом підносимося до Бога, але і з Ним роз-

«Не забувайте ніколи на ту правду християнського життя, що християнська молитва – це перша, найконтентніша й найосновніша підстава християнського життя.» – саме такими словами звертається до нас Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький, пригадуючи нам наш найперший обов'язок. Тому варто трохи більше заторгнутися цю дуже важливу тему. Для загальної користі подаємо уривки з книжечки о. Юліяна Катрія «Господи, навчи нас молитися».

ЩО ЗНАЧИТЬ МОЛИТИСЯ?

мовляємо. А що значить з кимсь розмовляти, говорити? Розмовляти – значить комусь виявляти наші думки, бажання, проблеми, плани, радість, смуток. Розмова – це природний спосіб комунікації між людьми. Це – привілей людини, бо звірята не мають дару бесіди. Бути німим – це великий і тяжкий хрест. Ми часто послугуємося розмовою. Любимо говорити з тими, що їх любимо і що нам дорогі. Розмова дитини зі своєю матір'ю завжди мила і для дитини, і для матері. Така розмова

Так зове молитву св. Григорій Ніський, брат св. Василя Великого. І справді, бо на молитві ми не тільки підносимо духа до Бога, не тільки з Ним розмовляємо, але і з Ним перебуваємо, пристаємо, тішимся Його присутністю.

Для всіх нас миле й дороге перебування з нашими батьками, дітьми чи приятелями. Любимо перебувати у милім добрім товаристві. У їхнім товаристві наш час дуже швидко минає. Уважаємо за особливий привілей приставати з високоставленими особами, як-от Святийшій Отець, єпископ, король чи президент. Про стрічу й розмову з ними ми часто оповідаємо, довго її пам'ятаємо і нею хвалимося. А що ж сказати про перебування із самим Богом? Бути з Богом – це бути при джерелі щастя, спокою, добра, любові.

Любов і цінування молитви – це найкраща ознака практикуючого християнина. Любов молитви – це найкращий вияв нашої віри і любові до Бога. Через молитву наше серце стає Божим храмом. А скільки місця має Господь Бог у нашому серці?

У 1928 році в опінії святості померла Ева Лявалієр – французька оперна зірка світової слави. Замолоду, в часі найбільших успіхів і слави, вона була далека від Бога, бо жила своїм „богом“. Одного разу вона мала плисти з пристани Шербург кораблем до Америки на своє оперне турне. Була якраз неділя, а корабель відходив наступного дня. Щоб згаяти час, то вона пішла на прохід до недалекого села. Там з цікавістю зайшла до церкви, де якраз правилася св. Літургія. Священник говорив проповідь про любов до Ісуса Христа. В часі проповіді глибоко до її серця запали такі слова: „Скільки місця в твоїм серці має Ісус Христос?“ В її серці не було місця для Христа. Ті слова відкрили їй очі і цілком змінили її життя.

Через молитву ми не тільки підносимося до Бога, але й Бог приходить до нас. Тому часта молитва – це часта Божо гостина в нашому серці. Апостоли просили Ісуса: „Господи, навчи нас молитися!“ Така просьба нехай буде часто і на наших устах.

«МОЛИТВА – ЦЕ ПЕРЕБУВАННЯ З БОГОМ»

Запрошує реколекційний центр

Відпочинковий Реколекційний центр Курії Львівської Архиепархії УГКЦ знаходиться у мальовничій лісопарковій зоні смт. Брюховичі, що поблизу Львова. Сучасний триповерховий корпус з мансардою і літньою терасою цього Центру розмішений на впорядкованій огороженій території, яка цілодобово охороняється. У комплексі можна проводити ділові зустрічі, заходи наукового характеру (конференції, семінари тощо), різного роду бенкети чи просто відпочити

від активного ритму міського життя.

На першому поверсі будинку розміщені два конференц-зали (один – на 50, а другий – на 80 місць), каплиця, кафе та службові приміщення. На другому поверсі – двомісні мебльовані номери (зокрема, є письмовий стіл). У кожному – санвузол із душовою кабіною (холодна і гаряча вода – цілодобово), окремий балкон, телефон і телевізор. Крім того, на цьому поверсі знаходиться їдальня на 88 місць. Персонал їдальні може задовольнити смак найвибагливіших клієнтів. На третьому поверсі – літній майданчик, одномісні номери та номери-люкс. В одномісному номері – санвузол з душовою кабіною, балкон, телефон і телевізор. Номер-люкс – двокімнатний, обладнаний м'якими меблями, також має окремий санвузол з ванною, балкон, телефон і телевізор. Всього в комплексі – 49 кімнат, у тому числі й три номери-люкс.

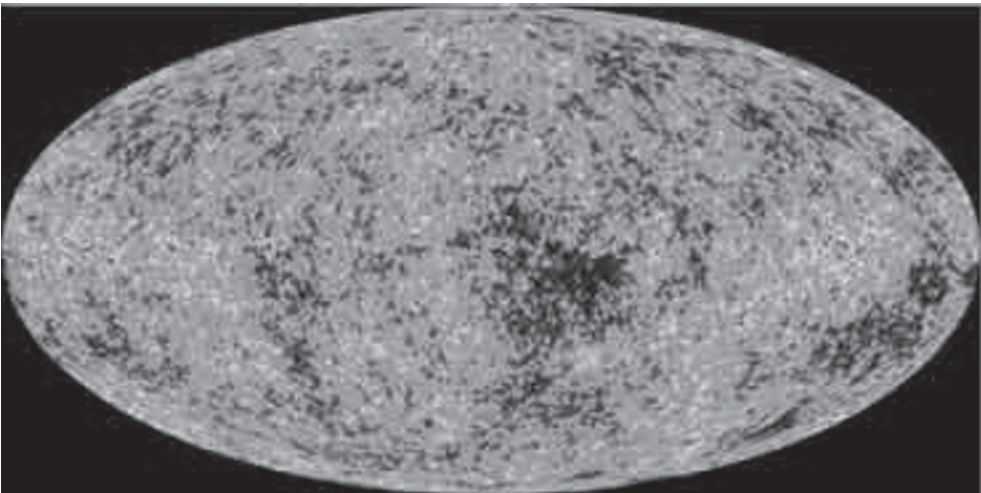
На території комплексу є майданчик для паркування автомобілів. Реколекційний центр обладнано протипожежною сигналізацією, системою відеоспостереження.

До Реколекційного центру зручно доїжджати як приватним, так і громадським транспортом (маршрутне таксі № 13, 86А).

У СВІТІ ГІПОТЕЗ

Дивні особливості розподілу реліктового випромінювання на небесній сфері змусили американських учених висунути гіпотезу про те, що воно є ще не прочитаним людством до цього часу посланням Творця.

Раніше незвичайний характер розподілу "гарячих" і "холодних" областей на карті реліктового випромінювання вже змусив велику групу астрофізиків порушити питання про необхідність корінного перегляду сучасної теорії утворення Всесвіту.

Астрофізики Стівен Хсу з Орегонського університету й Ентоні Зі з Каліфорнійського університету (м. Санта-Барбара) запропонували відшукати своєрідну «візитну картку» Творця, вивчаючи реліктове випромінювання. «Наша теорія не підтримує ідею креаціонізму в жодному з її аспектів – ми лише

намагаємося постановити цілком наукове запитання про те, яким чином і в якій системі «кодування» таке послання могло б бути сформоване, і спробувати дати на нього відповідь», – говориться у статті.

Автори статті припускають, що Творець Всесвіту міг зашифрувати двійковим кодом повідомлення в гарячих і холодних точках зон реліктового випромінювання. За цією гіпотетичною точкою зору, Всесвіт є гігантською дошкою оголошень, яка доступна всім цивілізаціям (якщо вони існують) у всіх галактиках в однаковому вигляді, незалежно

Вітаємо ювілярів

У січні святкують ювілеї:

50-ліття священства – о. Петро Кушнерик (22.01)

30-ліття священства – о. Петро Стасінчук (01.01)

25-ліття священства – о. Богдан Митів (04.01)

90-ліття уродин – о. Іван Кубай (12.01)

50-ліття уродин – о. Зіновій Сліпий (01.01)

50-ліття уродин – о. Богдан Митів (17.01)

45-ліття уродин – о. Богуслав Гункевич (26.01)

35-ліття уродин – о. Михайло Сукмановський (01.01)

30-ліття уродин – о. Степан Грицан (06.01)

Поступи

Коли моя бабуся вирушала навідати свою маму, вона відводила на це три дні. Один день йшов, щоб добратися туди на бричці, запряженій кіньми, ще один – аби розповісти і послухати останні новини, посидівши трохи в кухні, а трохи у саду, і третій день – на дорогу назад.

Коли моя мати їздила до своєї мами, то їй потрібно було два дні. Вона добиралася потягом, і якщо їй щастило з пересадками, приїжджала того ж дня під вечір. Мама розповідала бабусі останні вісті, вислуховувала новини навзаєм і наступного дня від'їжджала.

Мені, щоб провідати свою маму, потрібно лише пів-години. Я приїжджаю автотомом, затримуюся у неї десять хвилин і поспішаю назад, бо діти нудяться, а я, як завжди, не встигаю зробити закупи у супермаркеті.

Коли моя дочка приїде мене відвідати, скільки часу їй це займе?

Колись у селі чоловіки та жінки здибалися біля джерела, розмовляли, обмінювалися

ЧИ НЕ ВПІЗНАЄМО СЕБЕ?

думками, допомагали один одному, коли наливали воду до відер, дзбанів і баклаг. На зворотньому шляху, ідучи поволі зі своєю ношею, кожен мав час і спокій, щоби подумати і навіть помолитися.

Потім до будинків провели воду, і відпала потреба кудись виходити. Усе стало зручніше. Але нам бракує осіб, з якими можна було б поговорити, як і часу на те, щоби подумати.

(Бруно Ферреро
"Таємниця червоних рибок")

Супутник НАСА знайшов послання від Бога?

від того, де вони могли б перебувати. Оскільки Всесвіт великий, то тільки Творець міг зашифрувати в реліктовому випромінюванні повідомлення, яке здатне прочитати лише розвинена цивілізація.

Виходячи з обмеженого числа областей, що чітко вирізняються на карті розподілу реліктового випромінювання, вчені вирахували, що повідомлення Творця могло б містити близько 10 КБ інформації. На їх погляд, можливо, у ньому приховані фундаментальні закони фізики. Науковці вважають, що «дешифрування» уже наявної карти реліктового випромінювання з використанням аналітичних методик сучасної науки можливе вже тепер. На жаль, сучасні технології, використані при картографуванні реліктового випромінювання супутником NASA WMAP, не дозволяють виявити малі температурні флуктуації, але в майбутньому ці недоліки будуть переборені. Цей аналіз міг би стати куди більш захоплюючим заняттям, аніж пошук позаземних цивілізацій, вважають автори публікації.

Як повідомляє «Sky and Telescope», теорія Хсу й Зі не залишилася непоміченою астрономічним співтовариством. Вона вже зіткнулася з запереченнями (які, правда, не є принциповими) з боку їхніх колег, астрофізиків Дугласа Скотта і Дж. Зібна з університету Британської Колумбії в Канаді. У статті «Щире послання небес» (The Real Message in the Sky) вони стверджують, що Хсу й Зі

перебільшили кількість інформації, яка може бути зашифрована в реліктовому випромінюванні. «Однак обидві групи солідарні в тому, що в карті космічного мікрохвильового випромінювання може зберігатися зашифроване послання, – повідомив д-р Хсу. – Розбіжності полягають лише в оцінці його максимального обсягу».

(За матеріалами інтернет-видань)